

စိုးမိုးစာပေ

၇၁

သမုဒယကျိန်စာ

Digital Art: Idea Kyaw
&
Wai Yan

အခန်း (၁)

“သူသားလူပျိုကြီးကို ဘယ်မိန်းမနဲ့ မှ စိတ်တိုင်းမကျနိုင်ဘူးဖြစ်နေတယ်တဲ့ နုနုငယ်ငယ်လေးတွေ တွေ့တော့လည်း စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေကို မက်လို့ ကြိုက်တာလား ဣန္ဒြေရှိရှိ အဆင့်အတန်းလေး အသင့်အတင့်နဲ့ ကျပြန်တော့လည်း ရွှေဘုံပေါ်ချက်ချင်းရောက်ပြီး ရူးသွပ်သွားမလားနဲ့ အစစအရာရာ တွေးပူနေရတယ်တဲ့ ”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဪ ခိုးတို့ ကမွေးတဲ့ သမီးတွေကျတော့ သူလာကြည့်ဖို့ မလိုဘူးတဲ့ ဒီမှာ သမီးအမြွှာမွေးထားတယ်ဆိုတာ သူတို့ ပြန်ခါနီး လေဆိပ်မှာ တွေ့ကြတော့မှ သိသွားတာလေ”

“အင်းပေါ့ ကျောင်းပြီးကတည်းက ကွဲသွားကြတာ နည်းတဲ့ ကာလတွေမှ မဟုတ်တော့ဘဲ ဒါနဲ့ နေပါဦး ကိုဖြိုးဝေတို့ လင်မယားကိုပြန်ပို့တုန်းက တွေ့လိုက်တာလား”

“ဟုတ်တယ်လေ စိုးက ကိုဖြိုးဝေတို့ ကို ပြန်ပို့တာ သူတို့ က မိုးကုတ်ကိုပြန်ဖို့ မန္တလေးလာကြတာ တွေ့လိုက်တော့လေ ကျောင်းတုန်းက အတိုင်းပဲ စိုးကော နွေးပါ ပျော်သွားကြတာ သိလား”

ဦးမြတ်ကျော်က ဒေါ်စိုးမိုးနိုင်ကိုပြုံး၍ ကြည့်နေသည်။ ။

ကျောင်းမှာ တစ်အုပ်စုတည်းမို့ မြင်တွေ့နေကျပေမယ့် သူကအုပ်စုဖွဲ့

၍ ပျော်ပါးသွားလာနေတတ်သူမဟုတ်တော့ ဘယ်သူနဲ့ မှ မရင်းနှီးခဲ့ပါ။

ဒေါ်စိုးမိုးနိုင်နဲ့ သူ့ကို လူကြီးတွေက လက်ထပ်ပေးခဲ့ကြတာပေမယ့် အစကတည်းက ခင်မင်ရင်းစွဲရှိပြီးသားမို့ နှစ်ယောက်လုံး လက်ခံနိုင်ခဲ့ကြသည် ။ သူတို့ ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးမှာ အခက်အခဲသိပ်မရှိခဲ့။

ဒေါ်စိုးမိုးနိုင်က စာကို သေသေချာချာ ပြန်ခေါက်ထည့်၍

“အဲဒါ အစ်ကို ဘယ်လိုသဘောရလဲဟင်”

“စိုးက ဘယ်လိုဖြစ်ချင်လို့လဲ”

“စိုးကတော့ မိန်းမသားပီပီပြောရရင် နွေးတို့ က အရမ်းကိုချမ်းသာတာ ပြီးတော့ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် သိက္ခာစောင့်ထိန်းတတ်ကြတယ် သူတို့ မျိုးရိုးတူချင်းပဲ လက်ထပ်ခဲ့ကြတာလေ ကိုမိုးမြင့်ခေါင်တို့ ကဆို မိုးကုတ်မှာ ထိတ်ထိတ်ကြဲသူဌေးတွေ”

“ဒါကြောင့် စိုးက သဘောတူတယ်ပေါ့”

“ပြောပြီးပြီလေ မိန်းမသားပီပီ လောဘသက်သက်နဲ့ တွက်ပြောရရင် အားလုံးသဘောကျလောက်တယ် ကလေးတွေဘက်က ချစ်တာမေတ္တာတွေ တင်ပြလာရင်တော့ တစ်မျိုး”

“အဲဒီလိုဆို စိုးဘာလုပ်မလဲ”

ဒေါ်စိုးမိုးနိုင်က တစ်ချက်စဉ်းစားသည် ။

“သမီးငယ်က သွက်တယ် ဆင်ခြင်ပေးမှာ တော့ သေချာတယ် အစ်ကို သမီးကြီးနဲ့ တော့ အဆင်ပြေမယ်လို့ စိုးထင်တယ်”

“အစ်ကိုကတော့ ဒီလိုမထင်ဘူး သမီးကြီးက ဣန္ဒြေသိက္ခာပိုင်းမှာ

ကော သွားလာနေထိုင်မှုကအစ ဘာမှ ပူစရာမလိုဘူး လိုတာက သမီးငယ် နွေးတို့ ရဲ့ သားက အသက်ကြီးကြီးဆိုတော့ ...”

“အို .. အစ်ကိုကလည်း ဘယ်လောက်ပိုကြီးမှာ လဲလို့ မသကာ ကွာလှ ခုနစ်နှစ်ရှစ်နှစ်ပေါ့ နွေးနဲ့ အောင်အောင်နဲ့ ချစ်နေတာသိပြီး နွေးရဲ့ မိဘတွေက နွေးကိုကျောင်းမပြီးခင် ပြန်ခေါ်ပြီး ကိုမိုးမြင့်ခေါင်နဲ့ လက်ထပ်ပေးလိုက်တာ အစ်ကိုလည်း သိသားနဲ့ ”

“သိတယ်လေ တချို့အိမ်ထောင်ကျတာနဲ့ ကလေးရကြတာ ရှိတယ်မဟုတ်လား သူတို့ ရဲ့ သားကို အိမ်ထောင်ကျကတည်းက ရခဲ့တာဆိုရင် အသက်က နည်းမလား အစ်ကိုတို့ က အလုပ်တွေဘာတွေလုပ်ကြသေးတာ နှစ်တွေ ဘယ်လောက်ကွာသလဲ တွက်ကြည့်”

“ဪ အစ်ကိုကလည်း ဒီလောက်လည်း ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူး။ ခုခေတ်က အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်သွားရင် လူပျိုကြီး အပျိုကြီးခေါ်ရပြီ ဟိုင်းသွားပြီပဲ ပြောကြတာ ရုပ်ရှင်မင်းသားတွေပဲ ကြည့်ပါဦး အသက်လေးဆယ်ကျော် လေးဆယ်နီးပါးတွေပဲ ဘယ်မင်းသမီးနဲ့ တွဲတွဲ လှနေတာပဲ လိုက်တာပဲ”

ဦးမြတ်ကျော် ပြုံးစရာနှင့် မိန်းမလုပ်သူရဲ့ ဆန္ဒကိုမြင်နေရသလိုကြည့်၏။

“ကောင်းပါပြီဗျာ စိုးနဲ့ သမီးတွေပဲ ညှိကြပါဦး၊ သမီးတွေက လက်ခံရင် အစ်ကိုက ဘာမှ ကန့်ကွက်ဖို့ မရှိပါဘူး”

ဒေါ်စိုးမိုးနိုင် ကျေနပ်သွားသည် ။

“ဒါဆို စိုး ဒီကိစ္စကို ကြိုးစားတော့မယ် စေ့စပ်ဖို့ လက်ခံတယ်ဆိုရင် လက်ခံတဲ့ သမီးရဲ့ ဓာတ်ပုံနဲ့ အတူ စေ့စပ်ဖို့ ရက်ကိုပါထည့်ပြီး အကြော

င်းပြန်ပါတဲ့ သမီးသဘောတူတာနဲ့ အကြောင်းပြန်လိုက်မယ်နော်”

“စိုးသဘော”

*

အခန်း (၂)

“စိုးသဘောပဲပြောမှာ ပေါ့ ဖေဖေက မေမေ့ကို ဘယ်တုန်းက လွန်ဆန်ဖူးလို့ လဲ ကြယ်စင်ကတော့ လုံးဝပဲနော် မေမေ့သမီးနဲ့ မေမေ ပေးစား”

“ဟဲ့ ဒါက ဘယ်လဲ ဒီမှာ စကားပြောတုန်းဟာကို”

ပွပွဖားဖားကြီးကျနေသည့် ရုပ်အင်္ကျီကို ခါးမှ လုံးချည်ပတ်ကာ အနားမှာ အသင့်ရှိနေသည့် ပန်ဒါကျောပိုးအိတ်လေးကို ကောက်လွယ်လိုက်သဖြင့် ဒေါ်စိုးမိုးနိုင် ကမန်းကတန်း တားသည်။ ။

ကြယ်စင်က တစ်ချက်မှ ပြန်မကြည့်ဘဲ မျက်နှာပေါ်မှာ ကျနေသည့် ဆံပင်တွေဆတ်ခနဲ ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ။

“မေမေ့ကိစ္စကို ကြယ်စင်မှ စိတ်မဝင်စားတာ မေမေရာ”

“စိတ်မဝင်စားလည်း ဒါ မင်္ဂလာကိစ္စတိုင်ပင်တာ မိဘပြောတဲ့ စကားကို ဆုံးအောင်နားထောင်မှ ပေါ့ ကိုယ့်အစ်မနဲ့ စေ့စပ်ဖြစ်တော့လည်း ကိုယ့်လက်ကိုယ့်ခြေ ဝင်ပါရမှာ ပဲ မဟုတ်ဘူး လား”

“အဲဒီတော့ ပါမှာ ပေါ့ အဘိုးကြီးနဲ့ ကောင်မလေး မြန်းကြမယ့်ကိစ္စ မင်္ဂလာမှ မရှိတာ နားမထောင်ချင်ပါဘူး တဲ့တာ”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဪ”

ကြယ်စင် ထွက်ပြေးသွားသည်။ ။

မကြာမီ စူးခနဲ ကားအသံက ဝေးလွင့်ပျောက်ကွယ်သွား၏။

အမြှာညီအစ်မဆိုပေမယ့်စရိုက်ချင်းမတူ။

သမီးကြီး လရိပ်က ကိုယ်တိုင်ကားမောင်း၍ ပင် လမ်းမထွက်ရဲ။

ကြယ်စင်ဆိုလျှင် ခြေထောက်မှာ ဗွေတပ်ထားတဲ့ အတိုင်း

ကျောင်းပြီးသွားကတည်းက ထွက်လိုက်တဲ့ လမ်း တက်လိုက်ရတဲ့ သင်တန်းတွေ။

ဂျူဒို ကရာတေးတောင် ပါလိုက်သေးသည် ။

ဒီသမီးလေးနှစ်ယောက်တည်းမို့ အလိုလိုက်ထားသလောက် လရိပ် ကတော့ သူ့ဗီဇလေးနဲ့ သူ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့။

ကြယ်စင်ကျတော့ ရှူးရှူးခိုင်းခိုင်း။

“ကဲ သမီးငယ်ကတော့ မြင်တဲ့ အတိုင်းပဲ သမီးကြီးကိုပဲ မေးရတော့ မှာ ပဲ မေမေပြောတဲ့ ကိစ္စ သမီးဘယ်လိုသဘောရလဲဟင်”

လရိပ်က တင်ပါးအောက်ထိ ဝဲဖြာကျနေသည့် ဆံပင်တွေကို စုသိမ်း၍ ဒေါ်စိုးမိုးနိုင်ရဲ့ ရှေ့မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည် ။

“သူ့ကိုမှ သမီးကမမြင်ဘူးတာ ဘယ်လိုလုပ်ဆုံးဖြတ်ရမှာ လဲ မေမေ”

“အမလေး နွေးက အီကိုမှာ ကွင်းသမီးရဲ့ သူ့ယောက်ျားကလည်း အရပ်ကြီးက မြင့်မြင့်ဖြူဖြူချောချောကြီးနဲ့ သူတို့ ကမွေးတဲ့ သား အကျည်းတန်ပါ့မလား”

“ဒါကတော့ ကြည့်တော့ကြည့်ချင်တာပေါ့ မေမေရဲ့ တရုတ်က ကုလားမွေးတာတောင် ရှိခဲ့ဖူးတာပဲ တကယ်လို့ အသက်ကြီးကြီးရင့်ထော်

ထော်နဲ့ ပုံဆိုးပန်းဆိုးကြီးကို စေ့စပ်ဖို့ လက်ခံပြီးကာမှ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ
”

ဒေါ်စိုးမိုးနိုင်က ရယ်၌ လရိပ်ရဲ့ မျက်နှာလေးကို ပင့်မော့ကြည့်သည်

။

“သူ့သားက ဓာတ်ပုံရိုက်တာ လုံးဝဝါသနာ မပါဘူးတဲ့ အဲဒီအတွက် အများကြီးတောင်းပန်ထားပါတယ် သမီးရယ် ရုပ်ရည်ရူပကာအတွက် မကျေနပ်ဘူးဆိုရင် စေ့စပ်ဖို့ လာတဲ့ အခါ ငြင်းပယ်နိုင်ပါတယ်တဲ့ သူတို့က သမီးတို့ ဓာတ်ပုံကိုလည်း မတောင်းပါဘူး ဒါပေမဲ့ မေမေ့သမီးဘယ်လောက်ချောတယ်ဆိုတာ မေမေတော့ ကြွေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

“သူကမပေးဘဲ ကိုယ်ကထည့်ပေးတာ သိက္ခာကျပါတယ်မေမေရယ်
”

“ မဟုတ်ဘူး သမီးရဲ့ မေမေတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကြားမှာ ဒါတွေမရှိဘူး၊ ခုကိစ္စမှာ ဓာတ်ပုံထည့်ပေးဖို့ ကိစ္စရယ် မင်္ဂလာကိစ္စကို အမြဲနံဆုံး စီစဉ်ပေးချင်တဲ့ ကိစ္စရယ်ဟာ နွေးဘက်မှာ အခက်အခဲအတော်လေး ဖြစ်နေလို့ ပဲဆိုတာ မေမေက ယုံကြည်တယ်”

“သမီး မပြောတတ်တော့ပါဘူး မေမေ မေမေကောင်းတယ်ထင်သလိုသာ စီစဉ်ပါ မေမေစိတ်ချမ်းသာရင် သမီးကျေနပ်တယ်”

“အောင်မလေး လိမ္မာလိုက်တဲ့ သမီးလေးရယ်”

★

အခန်း (၃)

“အကြောင်းမကြား ဘာမကြားနဲ့ နွေးရယ် ငါလာကြိုမှာ ပေါ့”

“အဲဒီလို လာကြိုမှာ စိုးလို့ ကိုပဲ အကြောင်းမကြားတာ ငါက ဧည့်သည် လိုလာတာ မဟုတ်ဘူး နော်”

ဒေါ်စိုးမိုးနိုင်က ဒေါ်နွေးနွေးလွင်ကိုဖက်၍ ရယ်သည်။ ။

“ထားပါတော့ ထားပါတော့ ဘယ့်နှယ် နောက်မှာ ဧည့်သည် တွေများ လှချေလား”

“များ တယ်လေ ဒါ ငါ့ဘက်က လူကြီးတွေပေါ့ စေ့စပ်ပွဲဖြစ်သွားရင် လက်ထပ်ဖို့ ပါ တစ်ခါတည်းရက်သတ်မှတ်သွားမှာ စေ့စပ်ပွဲကော လက်ထပ်ပွဲပါ နှစ်ဖက်လူကြီးစုံစုံလင်လင်နဲ့ တခမ်းတနားလုပ်မယ် စိုးရယ်”

ဒေါ်နွေးနွေးလွင်က အပိုင်ပြောနေသလောက် ဒေါ်စိုးမိုးနိုင်က သားဆိုတဲ့ တစ်ယောက်ကို လိုက်ရှာကြည့်နေ၏။

အပေါ်ထပ်လှေကားထိပ်မှ နေ၍ လရိပ်တို့ ညီမအစ်မနှစ်ယောက်က လည်း ကုန်းကွရှာဖွေလျက်ရှိ၏။

“ဟော လရိပ် တတိယဝင်လာတဲ့ ထိပ်ပြောင်ပြောင် ခပ်ချောချောလူကြီးထင်တယ်”

“အယ်”

လရိပ်မျက်နှာလေး အတော်ကြီးသေးငယ်သွားသည်။ ။

“နင်ကလည်း ဟာ ဖေဖေလောက်ရှိတဲ့ ဟာကြီးကို”

“ဒါပေမဲ့ ဖြူဖြူချောချောကြီးရယ် သူ့အမေက ဒီလောက်လှနေတဲ့ ဟာ သူလည်း အသက်ကြီးပေမယ့် ချော ...ဟော ဟော နောက်ဆုံးဝင် လာတဲ့ လူကြည့်စမ်း ဆံပင်လှိုင်းတွန့်လေးနဲ့ အရပ်ကအနေတော်မချော ဘူးလား အသက်လည်း သုံးဆယ်နီးပါးလောက်ပဲရှိတယ် ဟုတ်ပါပြီ အဲ ဒါပဲနေမှာ ”

လရိပ်မျက်နှာလေး မကြည်လင်တော့ပါ။

ဝင်လာကြသည့် လူတွေလည်း ကုန်ပြီ။

ဒီထက်ပိုချောမွေ့တာလည်း မပါတော့။

“သားက သူ့အဖေအလုပ်တွေ မပြတ်တာနဲ့ သူ့အဖေနဲ့ ကျမှ ပါလာမယ် စိုးရယ် မနက်ဖြန်ဆက်ဆက်လိုက်ခဲ့ဖို့ မှာ ခဲ့တယ်”

“ဪ”

ဒေါ်စိုးမိုးနိုင်ပါ ခုမှ အလုံးကြီးကျသွားရသည်။ ။

ရင်ထဲမှာ မောလိုက်ပါတိခြင်း။

“ဟောကြားလား ကြယ်စင် သူမပါသေးဘူးတဲ့ တော်ပါသေးရဲ့ ”

လရိပ်ဝင်းပသွားပုံကိုကြည့်၍ ကြယ်စင်က ခစ်ခနဲရယ်သည်။ ။

“ဒုက္ခနော် ဒုက္ခ ဒုက္ခ ဘာမှန်းညာမှန်းမသိဘဲ မိဘစကားနားထောင် လိုက်ရတဲ့ ဒုက္ခ”

“မိဘစကားနားထောင်တာ ဒုက္ခလား ကြယ်စင်ရဲ့ ”

“ဟင် နင်ခုပဲ ရင်ထဲမှာ မီးလောင်ပြင်ဖြစ်သွားပြီလေ”

“ဒါကတော့ လှတာကလည်း မက်သေးတာကိုးဟ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိဘစကားနားထောင်ရင် ဒုက္ခမတွေ့နိုင်ဘူးဆိုတာ ငါယုံတယ်”

ကြယ်စင်က လှေကားပွတ်လုံးတွေကို ခြေတစ်ဖက်နှင့် ထောက်၍ ဘောင်းဘီရှည်အနွေးစကို လိပ်တင်နေသည်။ ။

“ငါကတော့ ဘယ်သူ့စကားပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်သဘောမပါဘဲ ခေါင်းမညိတ်ဘူး”

ပြောပြီးနောက်ဘက်ကို လှည့်ထွက်သွားသည်။ ။

“နင်က ဘယ်သွားမလို့ လဲ”

“လောလောဆယ် ဘယ်မှ တော့ သွားစရာမရှိဘူး ဒါပေမဲ့ မသွားလို့ မဖြစ်ဘူး တော်တော်လေးကြာရင် မေမေက လှမ်းခေါ်တော့မှာ ဧည့်သည် တွေရှေ့မှာ ဒါ ကျွန်မသမီးတွေပါဆိုပြီး ထုတ်ပြတော့မှာ နင်ပဲဆင်းတော့ ငါလစ်ပြီ”

နောက်ဖေးသံလှေကားလေးမှ ကြယ်စင်ဆင်းချသွားလေသည်။ ။

ကြယ်စင်တို့ ကတော့ ဘာလုပ်လုပ်ဘယ်သူမျက်နှာမှ မကြည့်တတ်သလောက် လရိပ်မှာ ကျော်ဖြတ်ရမည့် နာရီမိနစ်များ စွာအတွက် ရင်ပူနွမ်းလျက်။